

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η'. (Εξάμηνο Β')

✱ ΑΘΗΝΑ, 17 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1910 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 409

Ένας λαός ύψώνεται άμα δείξη πώς δέ φοβείται την άλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ. Άθλητώτικα γράμματα.
EUGÈNE CLÉMENT. Κριτική : «Στό Άλμπουρο».
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Τριγύρω στους έκλεχτούς : Ό έπαινος του Άλ. Πάλλη.
ΑΔΕΞ. ΠΑΛΑΗΣ. Ό Έμπορος της Βενετίας του Σεπήρου (συνέχεια).
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΔΗΣ. «Μουσαϊκά» : Καρδιά δακρυομένη.
ΣΠΥΡΟΣ ΠΕΡΟΥΑΝΣ. Σε μιá ξενιτεμένη κόρη.
Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ. Για τó Έθνικό Θέατρο.
ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ. Με τó λεπίδι.
ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Τάσο (1 - 2).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΜΕ ΤΟ ΛΕΠΙΔΙ

Κείνο ποϋπρεπε νά κάμει, τόκαμε. Τους ξεκούμπησε. Γιατί τέτια σημασία είχε ή διάλυση τής Διπλής Βουλής. Κ' έτσι μάλιστα, άπότομα κι ώμά, καθώς έγινε, με τó τοιχοκολλημένο Βασ. Διάταγμα, πού θυμίζει, με τις άπαραίτητες άναλογίες πάντα, τó «Σταυλος για νοίκιασμα» του Κρέμβελ.

Πραξικόπημα, λέει. Όχι τί; Πραξικόπημα βέβαια, και «μέτρον άντισυνταγματικόν» και «υπό νόμους του Πολιτεύματος», κι δτι θέλετε. Μά και σωτήριο μέτρο. Μά και τó μόνο μέτρο, πού βρεθήκανε μάλιστα και μερικοί νά σταναχωρεθούνε γιατί δέν τ'έβαλε μπροστά άπό τήν πρώτη ψηφοφορία, άπό τó Σαβατόβραδο, δταν τά κόμματα, τά καταδικασμένα πιά τελιωτικά στη συνείδηση του Έθνους, βάζανε τήν τριλοποδιά τους και κοιτάζανε νάν τονέ ρήξουνε με τά παλιά, τά ξεφτησμένα τους πιά τερτίπια.

Δέ χρειάζεται, κύριε Βεροιώτη, νάναι Γουλιέλμος Χοεντζόλερν ό Βασιλιάς μας, ούτε Μπίσμαρκ ό Βενιζέλος, για νάναι καλά κωμωμένη ή δουλιά. Σώνει νάχουνε θέληση κ' οι δυό τους νά δουλέφουν και σώνει νάχουν τή δύναμη νά επιβάνουν τή θέλησή τους. Τους Χοεντζόλερν και τους Μπίσμαρκ άς τους χάλρουνται κι άς τους προσκυνούν οι Γερμανοί. Έμεις δικά μας είδωλα λαχταρούμε νά προσκυ-

νήσουμε μιá μέρα. Κι όποιος φορτώνεται μιá τέτια ευτύχη πάνου του, σημαίνει πώς νιώθει και τά κότσα του γερά για νάν τά βγάλει πέρα.

Οί θεομοί και οί συνταγματολογικές θεωρίες είναι τά γιατροσόφια τής περασμένης εποχής. Τά δοκιμάσαμε και τó κορμί μας γαγγραινιωσε άντι νά γιάνει. Τώρα τó λεπίδι του χειρούργου άπόμεινε ή μόνη μας άπαντοχή. Μιά και δυό και τρεις και δεκατρις φορές άς άγγίξει τις σαπισμένες σάρκες όσο νά πετύχει τις ίνες τις γερές. Και τότε νά σταματήσει και νάρχησει ή γιατρεία.

Ή μακαρίτισσα πιά Διπλή Βουλή είτανε σαπισμένη σάρκα. Λεπίδι τó λοιπόν. Άν και ή δεύτερη μάς έρθει τέτια, τó λεπίδι πάλι σ' ένεργεια δίχως χασομέρια. Όσο νάρθει ή καλή. Όσο νάρθει ή άληθινά Έθνική Βουλή πού δέ θά χάνεται σε λογοκοπήματα, πού δέ θά πνίγεται σε άερολογίες, πού δέ θά κουτοπονηρεύεται και δέ θά βαγαποντεύει και δέ θά παίζει τον κρυφτούλη στις σοβαρότερες και ιερότερες στιγμές, μά ήρεμη, σεμνή, άξιόπρεπη, άξια τής μεγάλης άποστολής της, θά βοηθήσει έναν πολιτικό πού λέει πώς έρχεται νά μάς κυβερνήσει μ' ένα πρόγραμμα μελετημένο και άνορθωτικό, ή, ά δέ συμφωνεί μαζί του, θάν τονέ ρήξει, πολεμώντας τον όμως τίμια και παληκαρίσια.

Μιά τέτια Βουλή χρειάζεται τó Έθνος σήμερα, και μιá τέτια Βουλή έχουμε χρέος νάν τού δώσουμε.

ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

— Τί νέα για τó καλλιτεχνικό θέατρο; Λόγος δέ γίνεται πιά στον τύπο. Μήπως φτειάξανε κι δλα τήν εταιρία τους δραματογράφοι και καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι πού τόνειρευτήκανε; Μήπως και τó χτίζουνε, για νά μάς τó παρουσιάσουνε ξαφνικά έτοιμο;

— Δέ βαιρέσαι, αδερφέ. Ό λόγος είτανε για νά γραφτούνε μερικά χρονογραφήματα. Τώρα έχουμε άλλα θέματα, πιδ επίκαιρα. . .

Έτσι εκλεισε ή κουθέντα του δρόμου, έτσι εκλεισε και τó θεατρικό ζήτημα. Και έμως στην ειρωνική έρώτηση και στην αδιάφορη άπάντηση μέσα, πόσες άλήθειες! Τόν περασμένο μήνα, δέν έμεινε χρονογράφος, άπ' όσους πέφτουνε νά κοιμη-